

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 2589/20

לפני: כבוד השופט י' עמית
כבוד השופטת ד' ברק-ארז
כבוד השופט מ' מזוז

העותרת: לשכת רואי חשבון בישראל

נגד

המשיבים: 1. ממשלת ישראל
2. שר האוצר
3. מנהל רשות המיסים - משרד האוצר

עתירה למתן צו על תנאי ובקשה למתן צו ביניים

בשם העותרת: עו"ד אייל נייגר, עו"ד נעם ברימן ועו"ד יניב סטל
בשם המשיבים: עו"ד סיגל אבנון, עו"ד חן אבידוב
ועו"ד ליאורה וייס-בנסקי

פסק-דין

השופט י' עמית:

עניינה של העתירה בבקשת העותרת, לשכת רואי החשבון בישראל, לדחות תשלומי מס ערך מוסף, מקדמות וניכויי מס הכנסה והגשת דיווחים נלווים לרשות המיסים, וזאת נוכח מצב החירום אליו נקלעה המדינה עקב מגפת הקורונה.

1. כפי שנודמן לי לציין לא מכבר, המגיפה מותירה את חותמה בכל תחומי החיים (בג"ץ 2435/20 לוונטהל נ' בנימין נתניהו ראש הממשלה, פסקה 1 (7.4.2020)), ומלבד הסכנה הבריאותית והחשש הממשי לחיי אדם, היא גובה מחיר כלכלי כבד וחסר תקדים. בבג"ץ 2109/20 בן מאיר נ' ראש הממשלה (26.4.2020) ציינה הנשיאה א' חיות את הדברים הבאים:

"מזה כחודש ספונים מרבית אזרחי ישראל בבתיהם ומערכת החינוך מושבתת. ענפי משק רבים מושבתים ואחרים עומדים בפני קריסה, או פועלים במתכונת מצומצמת, והפגיעה הכלכלית הנגרמת למשק עקב כך מדי יום מגיעה כדי למעלה ממיליארד שקלים; נתוני משרדי הממשלה מלמדים כי יש בישראל כיום למעלה ממיליון מובטלים. על ערים וישובים שלמים הוטל סגר ובמשך ימים ארוכים נאסר המעבר מעיר לעיר [...]"

2. העתירה שלפנינו משקפת את מצוקתם האותנטית של עסקים בישראל, שנקלעו בן רגע למציאות חדשה ומורכבת. החל מאמצע חודש מרץ הוחלט על סגירת מקומות בילוי והוטלו מגבלות רבות על פעילות מסחר ופנאי. זאת, לצד הטלת הגבלות תנועה משמעותיות וצמצום מספר העובדים במקומות העבודה. כל אלה הובילו להפסקת פעילותם של עסקים רבים במשק או לצמצום משמעותי בהיקף פעילותם.

3. בעקבות המצב, הכריזה המדינה על שורה של צעדים למתן מענה לנפגעים ולשמירה על יציבות המשק. בין הצעדים ניתן למנות הקלות והטבות בקבלת דמי אבטלה; תשלום תגמולי ביטוח לאומי לעצמאים; ומתן מענקים. הסיוע לעסקים עליו הוחלט כלל בין היתר הפחתות בארנונה, החזר מקדמות מס, פתרון מימון באמצעות קרנות להלוואות בערבות המדינה ועוד. יש לציין כי לאחרונה החלה הממשלה להסיר ולהקל באופן הדרגתי חלק מהמגבלות שהוטלו, בכפוף לשמירה על כללי היגיינה וריחוק חברתי, ויש להניח כי כל עוד מגמה זו תימשך הדבר יקל על חזרת המשק לשגרה החדשה.

רקע עובדתי רלוונטי לעתירה

4. כאמור, העתירה שלפנינו נסבה על בקשה לדחיית תשלומי מיסים ודיווחים שיש להגיש לרשות המיסים לצד ביצועם. ענייננו במקדמות ובניכויי מס הכנסה ותשלומים חודשיים למע"מ. כידוע, חלק מהעסקים מדווחים ומשלמים באופן חד-חודשי וחלקם באופן דו-חודשי, כתלות במחזור עסקאותיהם השנתית.

5. ביום 6.1.2020, עוד קודם לפרוץ משבר הקורונה, אישר המשיב 3 את מועדי הדיווח לשנת 2020 וביום 16.1.2020 פורסמה הודעת רשות המיסים בדבר "קביעת מועדי דיווח ותשלום דו"חות מע"מ, מס הכנסה וניכויים – שנת המס 2020". לפי ההודעה, מועד דיווח ותשלום מקדמות מס הכנסה עבור עסקים המגישים דיווחים חד-חודשיים עבור חודש מרץ 2020 יחול ביום 23.4.2020, ומועד דיווח ותשלום מע"מ לעסקים המדווחים עבור חודש מרץ יחול ביום 27.4.2020. המועד למגישי הדיווחים החד-חודשיים עבור החודשים מרץ-אפריל נקבע ליום 18.5.2020.

6. ביום 17.3.2020 החליט מנהל רשות המיסים, על רקע התפרצות נגיף הקורונה, על דחיית מועדי הדיווח והתשלום למע"מ עבור עסקים המדווחים דיווח חד-חודשי בגין חודש פברואר 2020 עד ליום 26.3.2020. כמו כן, ניתנה דחייה לעסקים המדווחים דיווח

דו-חודשי, וזאת עד ליום 27.4.2020. הדיווח הדו-חודשי עבור החודשים ינואר-פברואר נדחה בהמשך פעם נוספת עד ליום 18.5.2020.

7. החל מיום 16.3.2020 פנתה העותרת לגורמים שונים מטעם המשיבים, במכתבים שעניינם המלצות הנדרשות לשיטתה להצלת ולהמרצת המשק. בין יתר הדברים, התבקשה דחיית התשלומים למוסדות המדינה והדיווחים לרשויות, באופן מיידי ועד לחודשי הקיץ. ביום 7.4.2020, ערב חג הפסח, העותרת פנתה במכתב למשיב 3 בדרישה לדחייה מיידי של כל תשלומי המיסים, ביצוע תשלומים והגשת דוחות עד ליום 31.8.2020. במהלך חול המועד פסח התקיימו שיחות טלפוניות בין גורמים מטעם המשיב 3 לבין גורמים בכירים בעותרת, אך המגעים לא התגבשו לכדי החלטה בדבר דחייה.

8. ביום 20.4.2020 הוגשה העתירה שלפנינו ולצידה בקשה למתן צווי ביניים לדחיית המועד להגשת הדיווחים ותשלום המס עד למועד הדיון בעתירה. בהחלטות מהימים 20.4.2020 ו-21.4.2020 דחיתי את הבקשה לצווי ביניים וציינתי כי נוכח סד הזמנים הדוחק אף אין מקום להורות על קיום דיון דחוף בעתירה. עם זאת, הוריתי כי תגובת המשיבים תוגש עד ליום 26.4.2020 בשעה 12:00. זו הוגשה לבסוף, לאחר בקשות ארכה, בשעות הערב המאוחרות של אותו היום, ומכאן הכרעתנו.

תמצית טענות הצדדים בעתירה

9. העותרת מייצגת את מרבית הנישומים בישראל וחבריה מסייעים לעסקים אותם הם מייצגים בהכנת דוחות המס השנתיים והשוטפים.

בעתירה שלפנינו מבקשת העותרת לדחות ב-30 ימים את המועדים להגשה ולתשלום של דוחות המע"מ ודוחות הניכויים ומקדמות מס הכנסה בגין חודש מרץ 2020, למדווחים בדיווחים הדו-חודשיים, וזאת בהתייחס לנישומים שמחזור עסקיהם השנתי אינו עולה על 50 מיליון ₪ (למעט עסקי מזון ופארם). עוד מבקשת העותרת כי ביחס לאותם נישומים יתאפשר קיזוז מקדמות מס ששולמו טרם מצב החירום בגין חודשים ינואר-פברואר 2020 מתשלומי מקדמות המס בחודשים שלאחר מכן ומתשלומי מיסים אחרים. לחלופין, מבקשת העותרת כי הממשלה תתקין תקנות לשעת חירום אשר יאפשרו את דחיית המועדים לתשלום ולקיזוז כמפורט לעיל. יובהר כי העתירה אינה נוגעת לתשלומים ודיווחים המתבצעים באופן דו-חודשי.

10. העותרת ציינה כי ממשלת ישראל נקטה בשורת צעדים להקלה על העסקים בישראל בכלל ועל עסקים קטנים ובינוניים בפרט, אך ישומם של צעדים אלה הלכה למעשה נתקל בקשיים. לטענתה, הסעד שהתבקש בעתירה נועד למנוע מבעלי עסקים קטנים ובינוניים להיקלע למצב בו לא יוכלו להגיש את דוחות המס ולבצע את התשלומים השוטפים בשל קשיים בעריכת הדוחות. בהקשר זה נטען כי מגבלות תנועה וצמצום מספר העובדים במקומות העבודה מערימים קשיים טכניים כבדים על הכנת הדוחות ומקשים על העסקים ומשרדי רואי החשבון המייצגים אותם. בנוסף, ועיקרו של דבר, העותרת טענה כי בנסיבות שנוצרו, תזרים המזומנים של בתי העסק מונע מהם לעמוד בהתחייבויותיהם, לרבות תשלומי מיסים. לאור זאת, התבקש כי מועד הדיווח והתשלום יידחה לפרק זמן של חודש ימים במהלכו יש לקוות כי העסקים ישובו לפעול, ובנוסף או לחלופין, יתממש הסיוע עליו הכריזה הממשלה.

העותרת הצביעה על כך שדחיית מיסים ותשלומי חובה היא מבין הכלים הנפוצים במדינות ה-OECD לסיוע לעסקים קטנים ובינוניים, וכי דחיית המועדים לדיווח ולתשלום לא תגרום לחסרון כיס לקופת המדינה. נטען כי סמכות הדחייה מסורה למשיבים בדין וכי בעבר ניתנו ארכות להגשת דוחות, בעתות חירום ורגיעה. עוד נטען כי נוכח משבר הקורונה הממשלה דחתה מועדים בדרך של התקנת תקנות שעת חירום בתחומים אחרים כגון רישיונות רכב, תכנון ובנייה ותשלום קנסות. כמו כן, נדחו מועדי הדיווח והתשלום למע"מ עבור חודשים ינואר-פברואר 2020 לעסקים המגישים דיווח דו-חודשי, באופן שיצר הסתמכות גם בקרב הנישומים המגישים דיווח חד-חודשי. לטענת העותרת, נסיבות המקרה מביאות לכך שהסמכות לדחיית מועדים הופכת מסמכות שביקול דעת לסמכות שחובה להפעילה, והימנעות המשיבים מלעשות כן בתקופה כה חריגה לוקה בחוסר סבירות קיצוני ופוגעת בזכות הקניין ובחופש העיסוק.

11. המשיבים סבורים כי דין העתירה להידחות על הסף בשל השיהוי שבהגשתה; בהיותה כללית וכוללנית ומציגה תשתית עובדתית חסרה ומטעה; מכיוון שהעותרת אינה הגורם המתאים להגשת העתירה, וקיימים עותרים קונקרטיים להם הסוגיה נוגעת; וכי העותרת לא מיצתה הליכים ביחס לסעד של התקנת תקנות לשעת חירום.

12. המשיבים טענו כי דין העתירה להידחות אף לגופה, בהיעדר עילה להתערבות שיפוטית בהחלטות הנוגעות למדיניות כלכלית-חברתית, נושאים המצויים בליבת סמכותם של המשיבים. עוד נטען כי במסגרת ההתמודדות עם משבר הקורונה והשלכותיו ניתנה שורה של הקלות והטבות שנועדו להקל על ציבור בעלי העסקים, אך לא נמצאה הצדקה לדחייה גורפת בדיווח ובתשלום מיסים כפי שביקשה העותרת. כן נטען כי הגשת

הדוחות החד-חודשיים טכנית ופשוטה בעיקרה, כך שגם טענות העותרת לקשיים טכניים באיסוף הנתונים והגשתם דינה להידחות.

דיון והכרעה

13. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, מצאתי כי דין העתירה להידחות ממכלול הטעמים שיפורטו להלן.

14. ראשית, בכל הנוגע לסעד הראשון והעיקרי בעתירה, העתירה לוקה בשיהוי משמעותי המצדיק כשלעצמו את דחייתה. המועד להגשת הדיווחים החד-חודשיים ביחס לחודש מרץ 2020 היה ידוע לעותרת כבר בחודש ינואר 2020, ואילו הפרסום על דחיית מועדים בשל מגפת הקורונה ביחס לחודשים ינואר-פברואר 2020 פורסם כבר ביום 17.3.2020. רק ביום 7.4.2020, ערב חג הפסח, פנתה העותרת למשיב 3 והביעה בפניו את בקשתה-דרישתה להורות על דחיית תשלומי המיסים והגשת הדוחות. כאמור, במהלך חול המועד התקיימו מגעים בין הצדדים במהלכם הובהר לעותרת כי אין מקום לאשר דחייה גורפת כפי שהתבקשה. כעולה מתגובת המשיבים, הדברים הובאו לידיעת העותרת גם במסרון ששלח ביום 14.4.2020 סמנכ"ל שירות לקוחות ברשות המיסים לנשיאת העותרת, ולפיו לאחר בחינה נוספת של הסוגיה הוחלט סופית שלא לאשר את המבוקש.

העותרת הגישה את עתירתה רק ביום 20.4.2020, שלושה ימים לפני המועד לדיווח ולתשלום מקדמות וניכויי מס הכנסה שנקבע ליום 23.4.2020 ושבוע לפני המועד לדיווח ולתשלום מע"מ שנקבע ליום 27.4.2020. בכך הציבה העותרת בפני המשיבים ובפני בית משפט זה סד זמנים דוחק ובלתי אפשרי לבירור העתירה. גם העותרת ציינה בעתירתה כי המשיבים סרבו לבקשת הדחייה מטעמה. בנסיבות אלה, "עת למצות הליכים, ועת למצות את מיצוי ההליכים ולעתור" (בג"ץ 7652/19 פלונית נ' בית הדין הרבני הגדול, פסקה 2 (12.2.2020)), והגשת העתירה במועד בו הוגשה עולה כדי שיהוי ניכר (ראו והשוו לבג"ץ 1240/18 שדולת הנשים בישראל נ' הועדה לבחירת שופטים, פסקה 10 (19.2.2017); בג"ץ 7844/18 פלר נ' שרת המשפטים, פסקה 11 (20.11.2018)).

15. שנית, כפי שנלמד מתגובתם המקיפה של המשיבים, יש ממש בטענה כי דינה של העתירה להידחות בהיותה כוללנית וללא תשתית עובדתית מספקת. העתירה מתייחסת לעסקים קטנים ובינוניים הפועלים בישראל, אותם העריכה העותרת כעסקים המאופיינים במחזור כספי של עד 50 מיליון ₪ בשנה (ואף זאת "למען גידור העתירה ובהעדר נתונים", כשהעותרת ביקשה לשמור את הזכות לתקן את העתירה ככל שיגיעו לידיה נתוני

סיווג טובים יותר). אלא שהסעדים המבוקשים מתייחסים לעוסקים החייבים בהגשת דוח תקופתי חד-חודשי בלבד, ומתגובת המשיבים עולה כי אלה מהווים חלק קטן מהנישומים שמחזורם הכספי השנתי הוא עד 50 מיליון. רוב העסקים הקטנים שאת עניינם העותרת מבקשת לייצג, מגישים דוח ד-חודשי, כך שהסעדים המבוקשים בעתירה כלל לא רלוונטיים לגביהם.

המשיבים טוענים כי הקבוצה שהוגדרה על ידי העותרת כוללת נישומים שונים שהעתירה לא בהכרח רלוונטית לעניינם. כך למשל, ישנם עסקים שקיים ספק אם יש להם אינטרס בדחיית הדיווחים והתשלומים מכיוון שמגיע להם החזר מס, ועסקים שרשאים לעבוד כנותני שירותים חיוניים ואינם בתחום הפארם והמזון, ואין הצדקה למתן דחיות גורפות בעניינם. כמו כן, נטען כי הגדרת הקבוצה כעסקים שמחזור עסקאותיהם אינו עולה על 50 מיליון ש"ח בשנה או ככאלה שאינם בתחומי המזון והפארם אינה מנומקת, ולא ברור מה הבסיס להנחה שעסקים אלה רווחיים פחות מאחרים.

16. בשורה התחתונה, עולה כי העתירה לא מגלה נתונים קונקרטיים לגבי הפגיעה הנטענת בקבוצה אותה היא מתיימרת לייצג, ומציגה בעניין זה מצג עובדתי חסר. הפגיעה הנטענת אינה אחידה או ודאית, והשונות בין העסקים הנכללים בקבוצה אליה העתירה מתייחסת מלמדת על כך שהסעד המתבקש כוללני וגורף, כך שגם מטעם זה דין העתירה להידחות על הסף (ראו בג"ץ 1901/94 לנדאו נ' עיריית ירושלים, פ"ד מח(4) 403, 411 (1994)). הדברים מתחברים לטענה נוספת שהועלתה על ידי המשיבים והיא כי העותרת אינה הגורם המתאים להגשת העתירה, מקום בו יש עותרים קונקרטיים – הנישומים עצמם – שיכולים להגישה (השוו לבג"ץ 6972/07 לקסר נ' שר האוצר (22.3.2009); בג"ץ 4244/17 הר שמש נ' מנהל רשות המיסים (12.4.2018)).

רשמנו בפנינו את הצהרת המשיבים כי באפשרותם של העסקים מושא העתירה לפנות לרשות המיסים ולבקש הקלה פרטנית בעניינם כגון דחייה של תשלומי המקדמות; דחייה של תשלומי מע"מ; הקטנת המקדמות שהם משלמים באופן עצמאי; והפחתת הפרשי הצמדה וריבית או ביטולם, זאת ביחס לכל סוגי התשלומים.

17. ועיקרו של דבר.

נקודת המוצא היא, שבתחומי משק וכלכלה הסמכות לקביעת מדיניות כוללת מצויה בעיקר בידי הרשות המבצעת והמחוקקת (בג"ץ 4140/95 סופר פארם (ישראל) בע"מ נ' מנהלל המכס ומע"מ, פ"ד נד(1) 49, 69 (1999)).

הסעד המבוקש על ידי העותרת אינו עניין של מה בכך, והסוגיה דורשת איזון רגיש בין הרצון והצורך לסייע לציבור הנישומים בתקופה זו, לבין החובה הציבורית לשמור על קופת המדינה.

הימים הם ימים קשים, ופרטתי לעיל מספר צעדים שהמדינה הכריזה עליהם על מנת להקל על הנפגעים מהמצב. מקומה של רשות המיסים לא נפקד, וגם הרשות נתנה מענה לסוגיות שונות שהובאו לפתחה והקלה על הציבור הן במישור הטכני הן במישור המהותי, כגון: מתן אפשרות לנכות מס תשומות בהסתמך על חשבונית מס סרוקה ללא חתימה דיגיטלית; הארכת תוקפם של אישורים לניכוי מס במקור; דחיית הגשת הדוחות השנתיים של מס הכנסה ליחידים וחברות; והארכת מועדי הדיווח והתשלום למע"מ עבור החודשים ינואר-פברואר 2020 כאמור לעיל.

18. ניתן להבין את מצוקתם של הנישומים שהעותרת מייצגת את עניינם. אלא שטענותיהם נשקלו על ידי המשיבים, שלגישתם, יש לאזן בין הצורך לסייע לנישומים הנזקקים ביותר ולסייע למספר גדול של נישומים ככל הניתן, לבין חובתם הציבורית של המשיבים לשמור על אוצר המדינה, שהוא המקור להקצאת כספים להתמודדות עם המשבר. כאמור, הדחיות המבוקשות בעתירה נוגעות למדווחים באופן תד-תדושי, מה שאינו רלוונטי לעסקים קטנים. ואכן, בהחלטה על דחיית הגשת דיווחי המע"מ ביחס לחודשים ינואר-פברואר ביחס לעסקים המדווחים בדיווח דו-חודשי, יש כדי להקל באופן משמעותי על עסקים קטנים, שהם הקבוצה הגדולה שזקוקה ביותר להקלה זו.

לטענת המשיבים, הדחייה הגורפת המתבקשת בעתירה תועיל דווקא לעסקים שמחזור העסקאות שלהם גבוה, מה שעלול ליצור עיוות ולגרור משמעויות תקציביות גדולות לקופת המדינה. ספק אם דחייה מעין זו, מקדמת באופן המיטבי את הפעילות במשק ואת העסקים הקטנים בפרט.

19. קיצורו של דבר, ומבלי להידרש ליתר הנתונים והטענות שהעלו בפנינו הצדדים, המשיבים הניחו טעמים רבים להחלטתם שלא לדחות את התשלומים והדיווחים עליהם נסבה העתירה, ונסיבות המקרה אינן מגלות עילה להתערבותנו. נקודת המוצא היא גם נקודת הסיום ולפיה "בית המשפט אינו נוטה להתערב בהחלטות הנוגעות להתוויית מדיניותה של הממשלה ולקביעת סדר העדיפויות הכלכלי והחברתי שלה, ואין הוא מורה לממשלה כיצד לנהוג בעניינים כגון אלה" (בג"ץ 3975/95 קניאל נ' ממשלת ישראל, פ"ד נג(5) 459, 497 (1999)). ובכלל, בית המשפט אינו מחליף את שיקול הדעת של הרשות

המוסמכת בשיקול הדעת שלו, ונכונותו להתערב מצטמצמת במיוחד כאשר מדובר בהחלטה מקצועית שעניינה עיצוב מדיניות כלכלית וקביעת סדרי עדיפויות (בג"ץ 434/09 דוידוב נ' שר הבריאות, פסקה 41 (3.5.2009); בג"ץ 1105/06 קו לעובד נ' שר הרווחה (22.6.2014); בג"ץ 6356/17 פנימיית אחוזת שרה-אמונה נ' משרד העבודה, הרווחה והשירותים החברתיים (18.7.2019)).

הלכה למעשה, לדחיית תשלומי המס יש השלכה-רבתי על קופת המדינה בצד ההכנסות. המדינה מקצה את משאביה באופן "חיובי" על ידי תשלומים ותמלוגים (כגון, תשלום מענק לכל בעל עסק עצמאי) ובאופן "שלילי" על ידי ויתור על תשלום או דחייה של תשלום. העותרת מבקשת מבית המשפט להתערב באופן בו המדינה מבקשת להקצות את משאביה כדי להתמודד עם המשבר הכלכלי הקשה שנוצר בעקבות מגפת הקורונה. על כך נאמר, הגם שבהקשר אחר, כי "אחריותו של בית המשפט מטילה עליו זהירות בטרם יתערב בהקצאת משאבים מסיבית שתמונתה הכלכלית אינה בפניו" (בג"ץ 6906/13 עלי טוהא נ' רשות מקרקעי ישראל (7.2.2017)).

20. נוכח האמור, מובן כי אין בדינו להיעתר גם לסעד השלישי המבוקש בעתירה, שעניינו בהתקנת תקנות לשעת חירום אשר יאפשרו את דחיית המועדים כמפורט לעיל. "בית משפט זה יימנע מלהורות לרשות מינהלית להפעיל את סמכותה החקיקתית, ובוודאי שלא יחליף את שיקול דעתה בשיקול דעתו שלו, באמצעות קביעת תוכנו של ההסדר החקיקתי הרלוונטי" (בג"ץ 2875/18 התאחדות תאגידי כוח אדם זר בענף הבניין נ' ממשלת ישראל (18.6.2019); כן ראו בג"ץ 5677/04 עמותת אלערפאן נ' שר האוצר (16.3.2005); בג"ץ 3410/07 העמותה לקידום נפגעי תגובות קרב נ' שר הבטחון, פסקה 7 (30.7.2008); בג"ץ 8735/13 שטנגר, עו"ד נ' שרת המשפטים, פסקה 17 (א) (14.12.2017); בג"ץ 8676/18 כבהה נ' שרת המשפטים, פסקה 8 (14.5.2019)).

21. העותרת ביקשה גם כי נורה למשיבים לקזז מקדמות מס שעל העסקים לשלם בגין חודש מרץ 2020 ואילך, מהמקדמות שכבר שילמו עבור חודשים ינואר-פברואר 2020. לעניין זה נסמכת העותרת על החלטת ממשלה שאישרה תכנית סיוע שכללה בין היתר החזרת המקדמות ששולמו עבור החודשים ינואר-פברואר. במסגרת תגובתם המשיבים הסבירו כי לצורך המהלך נדרש תיקון חקיקתי שטרם נעשה. בנסיבות אלה, העתירה בחלקה המתייחס לסעד זה הינה מוקדמת, ואין להורות על קיזוז שביצעו נדרש באמצעות תיקון חקיקה. מכאן שגם סעד זה לא מצדיק את התערבותנו.

22. נוכח טענות העותרת בדבר קריסת המוקד שאמור לתת מענה פרטני לעסקים והטלת קנסות על אי דיווח במועד, אני מעמיד את המשיבים בחזקתם כי הם עושים ויעשו כל שביכולתם ובמסגרת המגבלות הקיימות על מנת להקל על ציבור הנישומים בתקופה מורכבת זו. אין צריך לומר כי חזקה אף על העותרת שתוסיף לעקוב אחר הטיפול בנושא, ובכל הנוגע לכך דרכה פתוחה לחזור ולפנות לבית המשפט במידת הצורך.

23. אשר על כן ונוכח כל האמור, העתירה נדחית.

בנסיבות העניין, לא ייעשה צו להוצאות.

ניתן היום, ו' באייר התש"ף (30.4.2020).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט